

Arrest

nr. 138 152 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeksters tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 44 103 van 28 mei 2010 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

In het kader van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster geheel andere, nieuwe asielverklaringen af -ze verklaart zich te hebben bekeerd tot het christendom- en legt ter ondersteuning daarvan volgende documenten neer: haar origineel doopcertificaat waarop staat dat ze gedoopt werd op 28 juli 2013, foto's van haar doop, een attest van de verantwoordelijken van de evangelische kerk te Kuurne waarin staat dat zij reeds een jaar lid is van die kerk, een attest van de burgemeester van Wervik waarin deze verklaart dat verzoekster en haar echtgenoot en hun kinderen een voorbeeldig gezin zijn, en kopieën van de shenasnamehs van verzoekster, haar echtgenoot en hun kinderen met bijhorende vertalingen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de derde en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige derde asielaanvraag een nieuw element aanhaalt, met name het feit zij en haar echtgenoot zich tot het christendom hebben bekeerd. De commissaris-generaal stelt echter op grond van de informatie waarover hij beschikt en waaruit blijkt dat als men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en

men zijn christelijke geloof in alle discretie en besloten kring beleeft het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein is, (vast) dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster door haar bekering tot het christendom problemen met haar autoriteiten zal ondervinden. Hij stelt (vast) dat en wijst erop dat verzoekster geen bekeerijver heeft. Voorts merkt hij op dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeksters echtgenoot dat hij zich ook reeds als christen beschouwt. Bovendien, zo voegt hij eraan toe, blijkt niet uit verzoeksters verklaringen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar bekering. Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde documenten wordt geoordeeld dat deze niet in staat zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De informatie waar verzoekster in haar verzoekschrift naar verwijst, met name enkele passages uit het "Algemeen Ambtsbericht Iran" d.d. 27 augustus 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken -voornamelijk omtrent evangeliserende christenen-, doet geen afbreuk aan de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd en waaruit blijkt dat wanneer men in Iran als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn christelijke geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men zijn geloof in besloten kring beleeft is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten zeer klein, zo blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, en deze vaststelling wordt door verzoekster, die niet aantoonbaar of aannemelijk maakt enige bekeerijver te hebben, niet met concrete en objectieve gegevens weerlegd.

De Raad wijst er tevens op dat een verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van christenen en andere minderheidsgodsdiensten in Iran, zoals verzoekster in casu doet, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Verzoekster citeert in haar verzoekschrift volgende passage uit voormeld "Algemeen Ambtsbericht Iran": "Volgens de Iraanse autoriteiten moeten Iraniërs die asiel in andere landen hebben gevraagd, in staat van beschuldiging worden gesteld vanwege verspreiding van valse propaganda tegen de Islamitische Republiek Iran en daarvoor gestraft worden. Op 17 februari 2011 verscheen er in een Iraanse krant een artikel geschreven door een voormalig rechter in het Hooggerechtshof. Met verwijzing naar bestaande wetgeving waardoor rechters Iraniërs in staat van beschuldiging kunnen stellen vanwege vermeende schendingen van de Iraanse wet, begaan toen zij zich ophielden buiten Iran, zouden volgens dit artikel afgewezen asielzoekers vervolgd kunnen worden vanwege het verzinnen van zogenaamde vervolging in Iran." De Raad merkt echter op dat dit citaat is gesteld in de hypothetische wijs. Uit het citaat blijkt niet en verzoekster brengt geen (concrete en objectieve) informatie aan -noch beschikt de Raad over informatie in die zin- waaruit zou kunnen blijken dat teruggekeerde Iraanse asielzoekers louter en alleen op basis van het indienen van een asielaanvraag door de Iraanse autoriteiten effectief worden gevisieerd en vervolgd. Verzoekster toont daarenboven op generlei wijze aan dat haar autoriteiten in kennis zouden zijn van het gegeven dat zij in België een asielaanvraag heeft ingediend.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoekster in casu doet, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde brief van de Evangelische kerk te Kuurne (waarin staat dat verzoekster reeds een jaar lid is van die kerk) werd reeds eerder neergelegd.

5. *Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 november 2014, voert verzoekende partij aan dat in de beschikking en de bestreden beslissing wordt gesteld dat wanneer zij als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en haar religie discreet en in besloten kring beleeft het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein is, en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij door haar bekering tot het christendom problemen met haar autoriteiten zal ondervinden. Verzoekende partij wijst er op dat met het stuk van de kerk van Kuurne, waaruit blijkt dat zij wel degelijk actief is in de kerk en derhalve haar geloof niet discreet belijdt, geen rekening wordt gehouden. Verzoekende partij vervolgt dat uit het Nederlands ambtsbericht blijkt dat de gelovige gearresteerd wordt wanneer hij/zij effectief naar de kerk gaat. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift. Verzoekende partij bevestigt dat zij reeds 7 jaar in België is en zich ongeveer twee jaar geleden heeft bekeerd, zodat zij niet begrijpt waarom zij niet erkend wordt.

Verzoekende partij haar kritiek dat met het stuk van de kerk van Kuurne geen rekening wordt gehouden, mist feitelijke grondslag. Immers, in de bestreden beslissing wordt dienaangaande vastgesteld dat de brief van de verantwoordelijke van de evangelische kerk in Kuurne aantoonde dat verzoekende partij aldaar de kerkdiensten bijwoont, doch dat dit document niets wijzigt aan de overige vaststellingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot haar vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran omwille van bekering tot het christendom. Uit verzoekende partij haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt hoe dan ook niet en verzoekende partij toont niet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar bekering.

Waar verzoekende partij meent dat zij wel degelijk actief is voor haar geloof en derhalve haar geloof niet discreet beleeft en belijdt en dit blijkt uit het attest van de kerk van Kuurne, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in de brief inderdaad als een actief en enthousiast lid wordt beschouwd en altijd probeert mee te helpen. Echter daarmee toont verzoekende partij nog niet aan dat zij bij terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging loopt omwille van haar bekering tot het christendom. Immers,

de commissaris-generaal stelt op grond van de informatie waarover hij beschikt en waaruit blijkt dat als men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn christelijke geloof in alle discretie en besloten kring beleeft het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein is vast, dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster door haar bekering tot het christendom problemen met haar autoriteiten zal ondervinden. Hij stelt vast dat en wijst erop dat verzoekster geen bekeerijver heeft, zoals ook blijkt uit de verklaringen bij het Commissariaat-generaal van 14 oktober 2013. Uit deze verklaringen stelt de Raad eveneens vast dat verzoekende partij bevestigde dat haar familie in Iran niet op de hoogte is van haar bekering, zij geen doorgedreven religieuze kennis heeft opgedaan alvorens te worden gedoopt, en zij zelf van oordeel is dat haar kinderen zelf moeten kiezen. Verzoekende partij stelt tijdens het gehoor weliswaar verschillende keren dat zij mensen zal trachten te bekeren, maar zij voegt daar tevens aan toe dat ze in België nog niemand (buiten de familie) heeft proberen te bekeren en dat ze daarvoor nog moet groeien en de mensen het verschil zien door haar manier van doen (gehoorverslag, p. 8-9-13). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij, niettegenstaande zij in België naar de kerk gaat en een actief en enthousiast lid is van haar kerkgemeenschap, niet aantoonst dat zij haar geloof op die wijze beleeft en belijdt dat zij dit in Iran in het openbaar moet doen en zelfs overgaan tot prediken.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert waar precies uit het Nederlands ambtsbericht zou blijken dat een gelovige gearresteerd wordt wanneer hij/zij effectief naar de kerk gaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt die enigszins afbreuk vermag te doen aan de als bijlage aan het administratief dossier gevoegde informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat wanneer men in Iran als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn christelijke geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat indien men zijn geloof in besloten kring beleeft het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten zeer klein is. Deze vaststelling wordt door verzoekende partij, die, niettegenstaande haar algemene bewering hier in België actief te zijn in de kerk en haar geloof niet discreet te belijden, niet aantoonst of aannemelijk maakt enige bekeerijver te hebben, niet met concrete en objectieve gegevens weerlegd.

Het feit dat verzoekende partij reeds 7 jaar in België verblijft en hier, zo blijkt uit de neergelegde brief van de burgemeester van Wervik, goed is geïntegreerd, is niet relevant bij de beoordeling van haar asielaanvraag (cf. RvS 8 maart 1995, nr. 52.125).

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift en de algemene opmerking niet te begrijpen waarom zij niet wordt erkend, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 25 november 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS